

עוד זכרו לו את ימי נערותו עת היה מבלה עם בעלי העגלה ומשוטט עם בני חבורתו. וגם עתה ראוהו שלא עזב את מנתגו לנהוג בסוסים. היתה לו עגלה וסוס משלו. ואף על פי שהיה לו גוי עגלון, יאשעק שמו, היה ר' מנדל לעתים קרובות אוהב לצאת לטיוליו כשהוא בעצמו נוהג בסוס. וכך היה מופיע עם עגלתו וסוסו כשהשוט בידו גם בחצר קוצק. והיו חסידי קוצק מלגלים אחרי הרבי "העגלון". על כך היו משיבים חסידיו: מה שרבנו פועל ב"שוט" שלו, אחרים לא יפעלו ברוב תפלותיהם ולימודם...

אולם לא איש כר' מנדל ירתע וישים לב למה שיאמרו הבריות. הוא הלך לו את דרכו ולא סר ממנה עד יומו האחרון. ומתנגדיו מצאו להם ענין לענות בו ויהי ר' מנדל שיחתם כל הימים.

גם קצת מהחסידים התייחסו אליו בשמץ ספק, וכשראו את ר' דב בר מביאלה נוסע אל ר' מנדל התפלאו ושאלוהו: "מדוע רבנו נוסע לוורקי, והלא אמרו חז"ל, לא יגעתי ומצאתי — אל תאמין", ואצל ר' מנדל, לא ראינו יגיעה אצלו". חרה מאד לר' דב בר על האיש שהעז כך לדבר על רבו ואמר: "אינכם מבינים את מאמר חז"ל. הפשט בגמרא הוא אל תאמין שלא יגע, כי בודאי ובודאי יגע הרבה, אלא שיגיעתו היתה בהצנע..."

וספר להם ר' דב בר שאף הוא בתחלה חשב כמותם, אבל לאחר שראה בעיניו עצמו, והזכיר את אותו ליל שבועות המפורסם, נעשה ממעריציו של ר' מנדל. ואף שיש לו קצת חלוקי דעות עמו בענינים שונים, אין הוא זו ממנו מלכברו ומלתקירו.